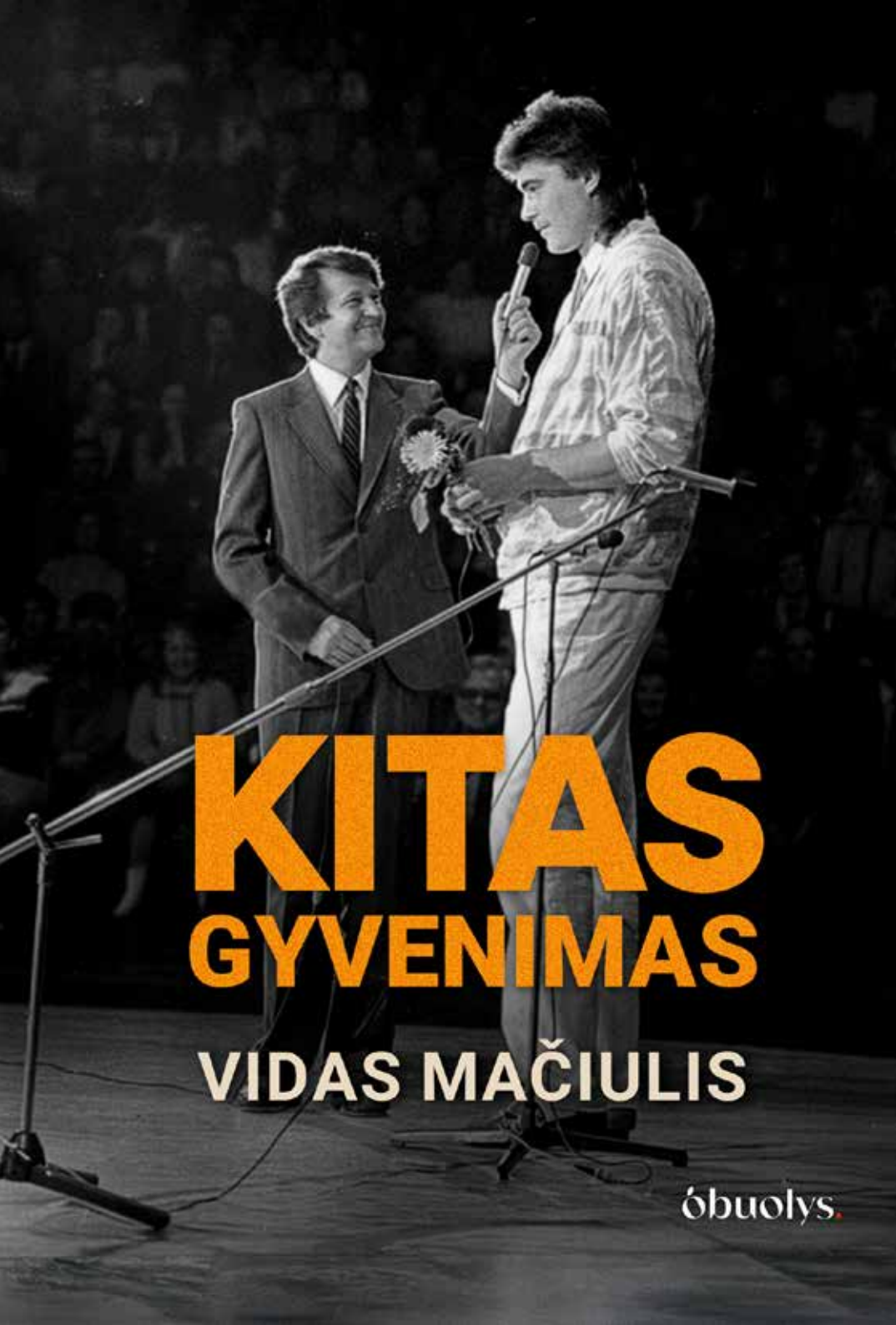

KITAS GYVENIMAS

VIDAS MAČIULIS

óbuolys.

PRANAS ŠARPNICKIS

KITAS
GYVENIMAS
VIDAS MAČIULIS

Knyga iliustruota Evaldo Butkevičiaus, Laimio Brunzos, Vlado Babarsko,
Teodoro Biliūno, Gintauto Bitvinsko, Vlado Dekšnio, Ramūno Guigos,
Edmundo Katino, Laisvio Karvelio, Sigito Klibavičiaus, Dimitrijaus Kuprijanovo,
Michailo Levino, Eriko Ovčarenko, Alfredo Pliadžio, Modesto Patašiaus,
Romualdo Rakausko, Romualdo Požerskio, Ričardo Šaknio, Alberto Švenčionio,
Vlado Tereko, Žygimanto Vingio, Algimanto Barzdžiaus
nuotraukomis dovanotomis Vidui Mačiuliui.

Ex libris autorius Vladimiras Beresniovas.

AUTORIAUS ŽODIS

Ši knyga nėra saldžiai nušlifluotas gyvenimo kelias nuo A iki Z su gražiai sudėliotais metais ir iš anksto paruošta išvada. Nesiekiau salominės, glamūrinės biografijos su dailiais reveransais. Sąmoningai nenuėjau išskirtinai gražių epitetų ir metaforų keliu. Bandžiau suvokti, kas mano herojų formavo ir kaip jis laviravo besikeičiančiuose gyvenimo vingiuose, santvarkose, išlaikydamas savo veidą. Mano tikslas buvo istorijai palikti gyvybę pulsuojančią V. Mačiulį: kartais aštrų, kartais jautrų, kartais atsiduriančią įtampą ir spaudimo laukę, kartais netikėtai šviesų, tikintį Dievą ir kartu abejojančią; drąsiai žengiančią į paranormalų pasaulį ir jį tikrinančią.

Knyga parengta remiantis Vido Mačiulio pasakojimais, papildant juos kontekstu iš viešų šaltinių. Pagrindas – herojaus žvilgsnis, reakcijos ir patirtys jį supusių įvykių fone, todėl kai kurie dialogai, datos ir detalės pateikiami apytiksliai, o pasakojimas vietomis dėliojamas teminiu principu, nesiekiant griežtos chronologijos. Nepateikiu šių pasakojimų kaip oficialių išvadų ar kaltinimų ir palieku skaitytojui teisę spręsti pačiam. Dėl trečiųjų asmenų privatumo kai kur sutrumpintos, apibendrintos arba pakoreguotos identifikuojančios detalės.

Ši knyga gali supykdyti tuos, kurie tikisi vien tik gražaus teksto. Ji gali ir nustebinti tuos, kurie apie V. Mačiulį turi iš anksto susiformavusią nuomonę. Televizijos veidas dažnai slepia daugiau, nei esame linkę

pripažinti: epocha, mechanizmai, užkulisiai, žmogaus ribos, užsispyrimas ir principai.

Jei skaitydami knygoje rasite nepatogių mūsų gyvenimo pusių, prisiminkite paprastą dalyką – dažnu atveju jas formavo aplinka. Jei įžvelgsite ne vien juodą ar baltą, o daugybę atspalvių, vadinasi, skaitote apie gyvą, daugiasluoksnį žmogų.

Ir galų gale – mes visi riedame savo bėgiais. Skirtumas tik tas, ar į juos žiūrime atvirai ir savikritiškai ir kuo save laikome: nuliukais ar kryžiukais.

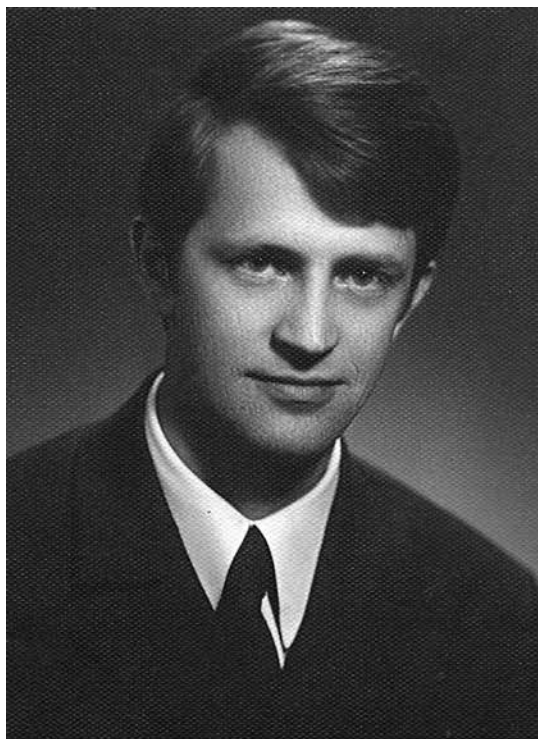
Pranas Šarpnickis

TURINYS

Vietoj įžangos	13
I dalis. Pirmoji diena: KITAS SOVIETMETIS	15
Rytas prasideda darbingu sekmadieniu	17
Sausa dosjė, kaip kelrodis	20
Oi, mes matėm, kaip tavo gandas atnešė!	22
Botagu už cigaretę	27
Neturės sąžinės, jei mus sugrūs į palapinę	29
Žvelgdavau į žydrą dangų ir paskėsdavau svajose	37
Būsiu diktoriumi!	40
Ar tu robotu nori būti?	44
Gavau vadinamąjį „baltą bilietą“	47
Ateik pas mus dirbti žurnalistu	48
Mano motociklas su atbuline pavara	56
Būk sekretoriumi. Nesutinki – išmesim!	59
Eisiu sekmadienį į bažnyčią už tave pasimelsti	68
Viskas – automobilio nebus	72
Neimsiu, baikit juokus!	76
Draugas Mačiuli, jus išsiųs į Vakarus	81
Palydėk mane, Vidai...	86
Hipis veda interviu!	89

Kodėl tu manęs nenori?..	94
Aš jus paglobosiu!	103
To niekad neminėjau	108
Nevykim Dievo į medį	118
<i>Time out</i>	124
II dalis. Antroji diena: KITAS KREPŠINIS	135
Nebūčiau galėjęs – būčiau priešinęsis	138
<i>Sekmadienio rytą</i>	141
Didžiausias apdovanojimas gyvenime	146
<i>Krepšinio pasaulyje. Kas tai sugalvojo?</i>	155
Nuvedė mus į karininkų štabą	191
Prisipirkom to „aspirino“ begales	196
Mačiuli, ką jūs?! Išprotėjot?!	203
Kokį tu filmą apie mane padarei! Tu nežinai...	205
Manęs nebebus, tavęs nebebus, o filmas liks	210
Būsim taupesni ir geresni vieni kitiems	222
Mes kuriam, o jis čia atėjęs diriguoja!	229
III dalis. Trečioji diena: KITA ŽURNALISTIKA	243
Mano čia nieko nėra ir nebus	246
Teisingumas turi triumfuoti	264
Tai padarė mano draugės <i>frajeris</i> ...	265
Man tos garbės jis nenuplėšė ir nenuplėš	280
Tiek nepykau, kai išdaužė Žurnalistų namus	285
Aš kaip tas Tadas Blinda	288
Ką lemia vienas žaidėjas krepšinio aikštelėje?	289
Mes ne prokurorai, mes ne advokatai	291

Direktoriai laikini, o žurnalistika amžina	293
Vidas Mačiulis apie žurnalistiką	296
Net anais, sovietiniais, laikais pavydėdavo	305
IV dalis. Ketvirtoji diena: KITAS GYVENIMAS	319
Rekordinio ilgio apendicitas	321
Kokia mano misija šioje žemėje	331
Stojasi ir prisistato: „Profesor Ivanov, profesor Petrov...“	337
O gal vėžys?!	345
Kai man sunku, liūdna, einu į bažnyčią	349
Nežinau, ar ištersiu	351
Galvoje sukosi: „Vis vien turiu už save kovoti!“	354
Peiliu išrėžia pusemėlio formos pjūvį	360
Jau matau, vaikeli, kad tu kryžiaus nepastatysi	371
Susiraskit egzorcistą, kuris iš jūsų išvartytų velnią	374
Pirmąkart matau žmogų, kuris turi tris angelus sargus	377
Vašku nupiešė angelą	379
Viršūnė, kokia istorija!	382
Buvot moterimi, bet jūs ne čia gimėt	385
EPILOGAS	399
Jei sieki karjeros, tu tampi tarakonu	399
Niekad neturėjau visų atostogų	401
Visus mano archyvus išmes	408
Aš savaip kvailas, kaip tu savaip kvailas	408
Šaltiniai	411

Vidas Mačiulis, 1964 m.

I DALIS

PIRMOJI DIENA:

KITAS SOVIETMETIS

RYTAS PRASIDEDA DARBINGU SEKMADIENIU

Ėjo 2025-ųjų gana šiltas ruduo – laikai pasikeitė. Nebe tokios vasaros, ne tokie rudenys, ir žiemos be sniego. Tą spalio rytą Vidas Mačiulis nubudo penktą – kaip visad, kai laikas valanda persuktas į žiemos. Vasaros metu jis pramerkia akis šeštą. Kaip įprastai, įsijungia televizorių – *Labą rytą*, klausosi radijo, žvalgo interneto portalus. Tas ritualas nesikeičia visą dešimtmetį. Tiesa, pastaruoju metu vis dažniau aplenkia interneto džungles. Socialiniai tinklai – tik juodas, nešvarus triukšmas.

Pasidaro puoduką kavos. Jei jam prieš trisdešimt metų kas būtų pasakęs, kad pamėgs kavą, būtų pasiuntęs „po velniais“ – savo mėgstamu lietuvišku keiksmazodžiu. Bet atvirame ir nuoširdžiame pokalbyje jis laisvai pavartoja ir stipresnius, dabartinių kartų jau pamirštus žodelius. Tuo aspektu jis jokia išimtis iš savo kartos – Vidas Mačiulis pokario vaikas. Jį veikė rusų kalba su visomis savo grožybėmis, kaip ir dabartinę kartą angliški žodeliai ir posakiai.

Kavos puodelį rytais jis išgeria nuo tada, kai buvo nustatytas hepatitas C ir kilo bėdų dėl žemo kraujospūdžio.

Kava iki tol buvo tiesiog šlykšti. Jam sakydavo: „Įsidėk cukraus ir nebus tokia karti, bjauri.“ Bet kai pabandydavo įsimesti šaukštelį kitą, pasidarydavo dar atgrasesnė. Jis lygiai taip pat nemėgo nei alkoholio, nei cigarečių. Bet visad smaguriauja mėtų, ramunėlių, čiobrelių arbata.

Vidas kavos lovoje negeria ir žmonai, Teklei Mačiulienei, niekad į ją neatneša. Nors Tecė, kaip ją artimieji vadina, buvo ir yra pirmoji ir paskutinė jo meilė.

Jis atsidaro šaldytuvą – čia visad esama liesos jautienos dešros, pirkto iš pažįstamo ūkininko, ir nuo senų laikų pamėgto „Daktariškos“. Ipročiai... praėjusio laikmečio atgarsiai. Betgi kuris eilinis, vidutiniškai uždirbantis lietuvis nevalgo „Daktariškos“ dešros, jei tik gali įpirkti?.. Vidas ją mėgsta ir vieną, ir su svogūno galva bei kiaušiniene.

Prieš dešimtmetį Vidas gardžiuodavosi kiauliena, bet pamažu ją ėmė keisti vištiena, kalakutiena. Šaldytuve jos kumpeliai, sparneliai, dešrelės. Nesivaiko egzotiškų virtuvių ir delikatesų, patinka cepelinai, šaltibarščiai, įvairūs kepsniai. Tikras lietuvis nuo Nemuno krantų. Bet jis tikrai negalėtų valgyti jukos, išvirtos iš kų tik papjautos kiaušės kraujo. Jos nemėgsta nuo vaikystės.

Prieš du dešimtmečius, kol sveikata leido, kiekvieną vakarą nusipirkdavo pusę kilogramo ledų ir žiūrėdamas televizorių juos su malonumu sukirdavo. Buvo dideliu smaližiumi – tik paduok jam tortą ar kitokių saldumynų! O į arbatą susiberdavo net tris šaukštelių cukraus!

Dabar viskas pasikeitė. Net į kavą cukraus nebededa. Ledus valgo retai, mažomis porcijomis ir netgi ėmė stebėtis kitais, kurie ryja tiek daug saldumynų.

Kiekvieną rytą V. Mačiulio virtuvėje laukia žmonos paruošti pusryčiai. Jis ne tas vyras, kuris geba pasigaminti sudėtingus valgius, tam išmokti visad trūkdavo laiko. Visad skubėdamas pavalgo ir nusileidžia į kiemą, kuriame stovi jo oranžinis *Krepšinio pasaulyje* logotipu papuoštas automobilis. Nors V. Mačiuliui jau 79-eri, o 2026-ųjų sausio 18-ąją sukaks 80 metų, prie vairo jis žvitrus kaip jaunuolis. Kalbėdamas ir gestikuliuodamas netgi akimirkomis paleidžia vairą. Bet dabar jis važiuoja vienas – į susitikimą gyvenimo išpažinčiai.

O aš leidžiuosi plačiais, geltonų klevų lapų nusėtais laiptais, įrengtais dar sovietmečiu ir todėl jau besiprašančiais rekonstrukcijos, į V. Putvinskio gatvę. Ten, aukštai tarpuvartėje, dvi iškabos: *Restoranas*

Ketvirtoji valdžia ir *Kauno žurnalistų sąjungos namai*. Ten manęs laukia žurnalistas Vidas Mačiulis. Restoranas taip buvo pavadintas ne atsitiktinai...

Ketvirtąją valdžią vadinama žurnalistika, nes manoma, kad ji yra nepriklausomas visuomeninės kontrolės ir demokratinės pusiausvyros mechanizmas. Šalia trijų klasikinių valdžių – įstatymų leidžiamosios, vykdomosios ir teisimų valdžios – ketvirtoji valdžia.

Terminas „ketvirtoji valdžia“ (angl. *the Fourth Estate*) kilo XVIII a. Didžiojoje Britanijoje. Parlamentas buvo skirstomas į tris „luomus“ (*estates*): dvasininkiją, bajoriją ir liaudies atstovus. Spauda, stebinti, kritikuojanti ir informuojanti visuomenę apie jų veiksmus, buvo pradėta laikyti ketvirtuoju luomu, turinčiu realią galią formuoti visuomenės nuomonę.

Ir iš tiesų... žurnalistika atlieka sarginio šuns (angl. *watchdog*) vaidmenį – ji seka valdžios veiksmus, atskleidžia piktnaudžiavimus, informuoja piliečius, daro spaudimą politikams elgtis skaidriai. Kitaip tariant, ji neformaliai kontroliuoja tas tris kitas valdžias, suteikdama visuomenei žinių, kad ši galėtų priimti pagrįstus sprendimus.

Žiniasklaida, norėdama būti tikrąją „ketvirtąją valdžią“, turi išlikti laisva ir nepriklausoma nuo politinės ar ekonominės įtakos. Kai žiniasklaida tampa priklausoma, ji praranda šį vaidmenį ir virsta propagandos įrankiu. Sovietmečiu ji tuo ir buvo paversta. Pirmuoju nepriklausomybės dešimtmečiu (1988–2000) ketvirtoji valdžia nusimetė grandines ir tapo gaivališka, laisvės valdžia, bet dar po dviejų gerų dešimtmečių tapo priklausoma nuo kapitalo.

– Dabar laisvai neįeisi į redakcijas, nes jie užsidarę. Ir prie durų ateis, paklaus, ar esi susitaręs. Yra siena. Kinų siena tarp žiūrovo, tarp skaitytojo ir redakcijos. Seniau žurnalistika buvo visai kitokia – arčiau žmonių. Blogai, kai žurnalistika tampa vien verslu. Taip, aš irgi darau

verslą – rengiu laidą, ieškau rėmėjų. O kaip kitaip? Ir visgi... – emocin-
gai netrukus man drąsiai rėš V. Mačiulis.

Bet šnekėtis pradėsime nuo ištakų, nes Mačiulių giminė prakeikta! Dabar galbūt jau nebe... nes Vidas ėmėsi žygių. Mūsų pokalbyje bus vis-
ko: ir emocijų, ir tikrų ašarų, ir juokų, ir dažnų seno žurnalisto šūktelė-
jimų „viršūnė!“, kai jis stebėsis socialinės aplinkos elgsena ar netikėtais
gyvenimo posūkiais.

– Ko dar nori paklausti? Klausk! – baigus kalbėtis apie turėtus flir-
tus ir meiles, energingai permetęs koją ant kojos, valiūkiškai, jaunatviš-
kai žėrinčiomis akimis šūktels V. Mačiulis.

Bet štai kaip nutiko... 1945-aisiais, kai nuliukai nugalėjo kryžiuokus,
išstūmė juos iš Lietuvos ir ją okupavo, iš vietinių kryžiuokų nutiesė gele-
žinkelio linijas ir jomis ėmė važinėti. Kaip tik maždaug tuo metu gimė
Vidas Mačiulis – 1946-ųjų sausio 18-ąją. Tas mėnuo jam bus lemtingas
visą gyvenimą. Galbūt šioje knygoje tai vadinsime atsitiktinumais, o
galbūt mistika.

SAUSA DOSJĖ, KAIP KELRODIS

Vidas Mačiulis 1964-aisiais baigė Kulautuvos vidurinę mokyklą.
1964–1965 m. dirbo Miškinų bibliotekos vedėju. 1964–1970-aisiais
Vilniaus universiteto, kuris sovietmečiu buvo vadinamas V. Kapsuko
universitetu, Kauno fakultete studijavo žurnalistiką. Tačiau jis dar kaž-
ką studijavo, bet oficialioje biografijoje buvo nutylėjęs... Sužinosime.

1965-aisiais pradėjo dirbti žurnalistu Kauno rajono laikraštyje *Ko-
munisto vėliava*. 1968–2002-aisiais dirbo Lietuvos radijo ir televizijos
Kauno redakcijoje. Karjerą pradėjo nuo išleidėjo, korespondento. Paskui
jį paskyrė redaktoriumi (1970), vyresnioju redaktoriumi (1973), LTV

skyriaus vadovu (1979), televizijos laidų vedėju (1986), LTV Kauno programų direktoriaus pavaduotoju (1993). Rengė televizijos žurnalus *Kaunas*, *Studijų dienos*, redagavo ir vedė informacines publicistines laidas *Savaitės aidai*, *Sekmadienio rytą* (parengta 170 laidų). Protestuodamas, kad uždaroma Kauno televizija, paliko LTV. 2004–2005 m. dirbo *Pūko TV* direktoriumi. Vido Mačiulio rūpesčiu naujam gyvenimui prikeltas 1853 metais Kalnų gatvėje Nr. 27, dabar V. Putvinskio 48, statytas namelis, tapęs Kauno žurnalistų namu ir VšĮ *Ketvirtoji valdžia* buveine.

1990-aisiais vienbalsiai išrinktas Lietuvos žurnalistų sąjungos Kauno skyriaus valdybos pirmininku, LŽS valdybos nariu, 2005 metais jam suteiktas Lietuvos meno kūrėjo statusas. Ilgus metus buvo Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos, taip pat Radijo ir televizijos komisijų narys. 2021-aisiais jį išrinko Spaudos, radijo ir televizijos rėmimo fondo tarybos pirmininku.

Sovietiniu laikotarpiu Vidas Mačiulis sukūrė TV dokumentines apybraižas *Žiedai prie Tedongano*, *Kokia tu, Indija?*, *Šri Lankos spalvos*; dokumentinius filmus: *Bičiulystė*, *Ištikimybė*, *Kaimas tas Saulėtekiai vadinasi*, *Čia mūsų žemė*, *Duona ir daina*, *Kaime gyventi gera*. Nepriklausomybės laikotarpiu – *Sekmadienio rytas... Sausio 13-osios naktį*, *Širdžių gelbėtojas – karaliaus Artūro soste*, *Atėjo... Sabas!*, *Šarūnas Marčiulionis*. *Daina – gyvenimo metafora*, *Jūreivio keliai – krepšinio uoste*, *Krepšinio evangelija pagal Šarą*, filmus iš ciklo *Žalgirio palytėti: Pergalių ratilai*, *Vilinga vienminčių spalva*, *Legendinis Modestas Paulauskas*, *Krepšininkas Romualdas Venzbergas*, *Legendinis treneris Vytautas Bimba*. Kartu su Vytautu Gudeliu parašė knygą *Halė, kurioje žaidė Lubinas ir Sabonis* (1989). Žurnalistas, pirmą kartą už nuopelnus buvo pagerbtas 1983-aisiais – gavo Vinco Mickevičiaus-Kapsuko premiją. Kitų apdovanojimų teko palaukti du dešimtmečius: 2005-aisiais gavo 2-ojo, 2016-aisiais 1-ojo laipsnio Santakos garbės ženklus, 2009-aisiais Kauno

apskrities viršininko administracijos Garbės ženklą, 2013-aisiais Petro Babicko premiją ir galiausiai 2015-aisiais – Vinco Kudirkos premiją už dokumentinių novelių filmą *Atėjo... Sabas!*.

Bet labiausiai jį išgarsino autorinė laida *Krepšinio pasaulyje*, kuri eteryje pirmąkart transliuota 1992-ųjų sausio 11-ąją. Nors garsas apie jį krepšinio žurnalistikoje ėmė skliti dar nuo 1979-ųjų Kauno sporto halės, laida *Krepšinio pasaulyje* keliavo iš vienos televizijos į kitą: *LTV*, *Lietuvos regionų televizija*, *Sport1*, *BTV*, nuo 2016-ųjų rudens – *Lietuvos ryto TV*. Ji tapo ilgiausiai transliuojama ir ilgiausiai vieno autoriaus rengiama teminė sekmadieninė televizijos laida Lietuvoje.

Vidas Mačiulis pirmąkart į Lietuvos rekordų knygą pateko kaip ilgiausiai – 10 valandų ir 15 minučių – tiesioginiame eteryje dirbęs žurnalistas (1991-ųjų sausio 13-ąją). Taip pat buvo pripažintas ilgiausiai – nuo 1968-ųjų – televizijoje dirbančiu laidos vedėju, o *Krepšinio pasaulyje* – ilgiausiai rengiama teminė, autorinė televizijos laida.

– Kai pasirodys ši knyga, ko gero, laidos *Krepšinio pasaulyje* jau nebebus, iš viso paruošus 1 340 laidų, – su liūdesiu balse 2025-ųjų spalio 30-ąją mūsų pašnekusių metu pasakys Vidas Mačiulis.

OI, MES MATĖM, KAIP TAVE GANDRAS ATNEŠĖ!

Įsitaisome Žurnalistų namų spaudos konferencijų salėje. Žvarboka. Vidas tuoj įjungia šildytuvą, kuris vargs visą dieną, bet vis tiek dvelks šalčiu. Kalbėsime apie pradžių pradžią, apie sovietmetį – Šaltojo karo laikotarpį. Šnekėsime temomis, kurios šiais laikais yra tabu, vejamos už visuomenės ribų. Tas laikas yra nurašomas, jį bandoma užmiršti, apie jį kalbama, jog ten nieko nebuvo – gal net žmonės negyveno, o tik *vatnikai*

ir *sovietikai*. Taip, tai buvo tie laikai, kai, lakiai tariant, žmonės iš tiesų negyveno, nes buvo labai seniai. Visgi tie iš niekur atėję žmonės kūrė pirmąjį nepriklausomybės dešimtmetį – buvę komjaunuoliai, komunistai ar giliai tikintys krikščionys, niekad nepriklausę okupantų partijai. Pirmieji, be jokios abejonės, Lietuvą išvogė, o antrieji, be jokios abejonės, sukūrė šviesią dabartį – toks dabarties naratyvas. Ir tikrai visi dabar esame giliai praktikuojantys krikščionys, o ne tie bedieviai ateistai, gyvenę sovietmečiu – badmečiu, tuščių parduotuvių laikotarpiu, kai visi vaikščiojo basi, beveik nuogi ir gyveno bendrabučiuose – nieko neturėjo. Nebent lagaminą. Paskui, kaip žinia, visko atsirado, tik pinigų nuolat trūksta. Bet vis tiek gyvename geriau nei bet kada gyvenę. Taip žmonės kalbėjo 1930-aisiais, taip kalbame dabar. Sovietmečiu tylėjo. Bet prieš mane sėdi pokario vaikas – tapęs sovietmečiu žurnalistu ir todėl prakeiktas. Kaip piktoji dvasia įsikūnijo į Vidą Mačiulį? Smalsu?! Be abejo, smalsu...

– Ar prisimenat, kaip gimėt? – klausiu jo.

– Visą laiką brolis ir sesuo per gimtadienius ar kitokias šeimos šventes juokdavosi: „Oi, mes matėm, kaip tave gandras atnešė!“. O juk kaip buvo... Mama gimdė namuose. Tėvas išvarė vaikus lauk, nors ir šalta... juk sausio 18-oji... Tai jie pro langus spoksojo ir matė, kaip mane pakelia ant rankų. Tad galiu pasakyti, kad jų akimis mačiau, kaip gimiau. Jie man papasakojo... Gimiau stambus, mama liko gyva, nes šalia buvo akušerė Germanienė. Šeimoje buvau jauniausias. Sesė vyresnė devyneriais metais, o brolis – penkeriais, – pradeda pasakoti Vidas, stebindamas, kaip gerai prisimena vardus ir pavardes žmonių, su kuriais jam teko susidurti. Kaip iš rašto. Jo atmintis fotografinė – tiesiog mato tekstą prieš akis. Jei ko neprisimena, prisimerkia, kiek pakelia smakrą ir tarsteli: „Tuoj prisiminsiu vaizdus...“. Galbūt todėl jam taip lengva, montuojant laidą ar filmus, greitai susiorientuoti milžiniškame asmeniniame vaizdo medžiagos archyve, kuriame užfiksuota begalės Lietuvos krepšininkų akimirklų.

Vidas Mačiulis (centre) su seneliu Jonu, 1950 m.

Skaitykite likusius
396 iš **416** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

ILGAMETIS LIETUVOS KREPŠINIO METRAŠTININKAS, VIENAS ŽINOMIAUSIŲ LIETUVOS TELEVIZIJOS ŽURNALISTŲ – PIRMĄ KARTĄ ATVIROJE BIOGRAFIJOJE.

Vidas Mačiulis dešimtmečius buvo matomas televizijos eterioje bei ilgiausiai rengiamoje autorinėje laidoje „Krepšinio pasaulyje“, tačiau anapus viešo įvaizdžio visada egzistavo kitas gyvenimas, kitas žmogus – jautrus, užsispyręs, vienišas ir gal... prakeiktas.

Šioje knygoje pirmą kartą atvirai ir be glamūro pasakojama apie tai, kas liko už kadro:

- apie KGB pinkles ir viliones, kurios būtų atvėrusios kelius už „geležinės uždangos“ į Vakarus;
- nutylėtą faktą apie mokslus aukštojoje partinėje mokykloje ir sprendimą apie tai prabilti tik dabar;
- didžiojo krepšinio užkuliusius, kai vienas epizodas galėjo virsti reputaciją žudančiu gandu;
- žurnalistų kovų detales, teismus, šmeižto kampanijas ir kainą, kurią tenka mokėti už principus;
- metafizines patirtis, kurių neįmanoma iki galo paaiškinti – tikėjimą, ribines būsenas ir net... velnio išvaymą.

Kasdien klausiausi jo nuo ankstauro ryto iki vėlaus vakaro – mane stebino jo ištvermė. Jis visą laiką buvo gyvybingas ir judrus kaip gyvsidabris, kaip nenustygstantis vietoje jaunuolis. Kildavo klausimas: ar jis tikrai atviras? Palaipsniui abejonės sklaidėsi – papasakojo daugiau, nei galėjau parašyti knygoje. Ties skaudžiais epizodais net pravirkdavo – ėmiau suvokti didįjį jo gyvenimo prakeiksmą – be galo jautrus žmogus susidūrė su cinišku, kandžiu, šaltu ir bejausmiu pasauliu, kuriame daugiau karjeros nei žmogaus. Vienintelis būdas įveikti tą pasaulį buvo daug dirbti ir besąlygiškai ginti save. Garbė ir duotas žodis – jam svarbiausia. Jo pašaukimas – poezija, bet, savo laimei ar nelaimei, tapo žurnalistu. Atsidūręs dėmesio centre jis patyrė didžiulį pavydą, nes visad buvo kitoks. Tačiau kokia to kaina, kai akyse tave ginia, o už akių šaiposi? Šią knygą reikėtų skaityti ir „tarp eilučių“, kitaip to žmogaus nesuprasite.

Knygos autorius Pranas Šarpanickis

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**
linktr.ee/obuolys.lt

